

Victor Meijer

De
JONGEN
en de
DOOD

Four Rows

MEULENHOF

Vooraf

Henri Volante was doodziek. Zijn lichaam deed niet meer wat hij wilde, zijn geheugen liet hem in de steek. Wij, zijn dierbaren, volgden het proces en konden verder niets doen. Henri Volante was altijd de slimste geweest van ons allemaal, en verbaal de sterkste; nu zagen we hem naar antwoorden zoeken, woorden wegen, tekortschieten. Zijn blik naar binnen gericht, of in een nevelige verte. En dan ineens die flauwe glimlach, lichtjes in zijn ogen. ‘Kwarktaart.’

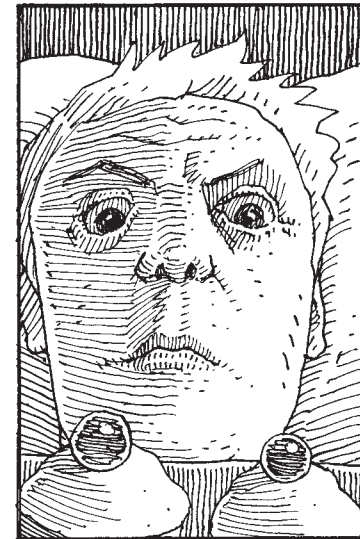
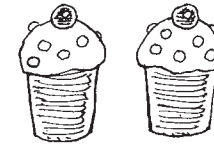
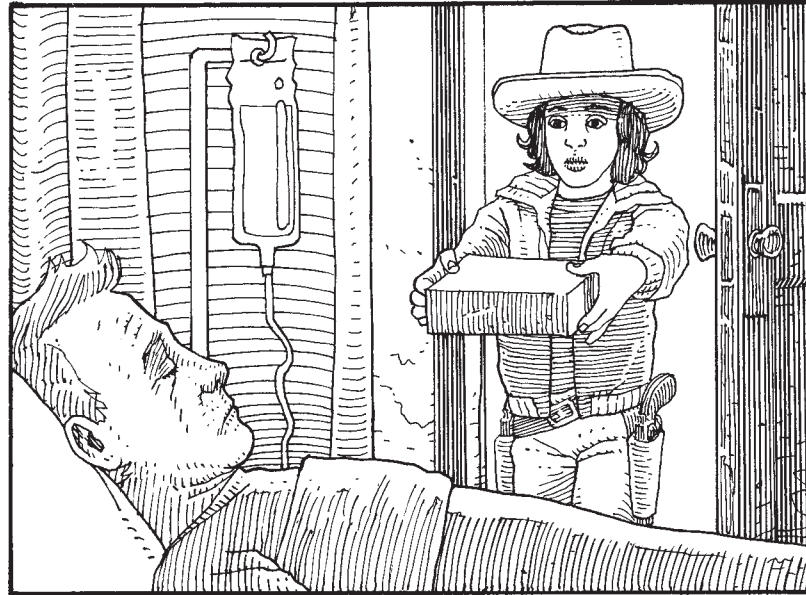
Misschien was het een defect in zijn brein, maar op de een of andere manier ontwikkelde Henri een onbedwingbare trek in zoetigheid. Drop, chocola, spekkies. Allerhande gebak: vlaai, banket, kwarktaart. Mango, schepijs en ingeblikte ananasschijven op likeur. Wie zou het hem kunnen weigeren? Ik in ieder geval niet. Ik gunde hem zijn troost. Of ik gunde mezelf de troost van zijn troost, er loopt in zo’n periode van alles door elkaar. Ik zie hem nog zitten op een terras in de koude voorjaarszon met een enorme frambozensorbet voor zich op tafel, als dessert na een zojuist naar binnen geschrokt vorig dessert.

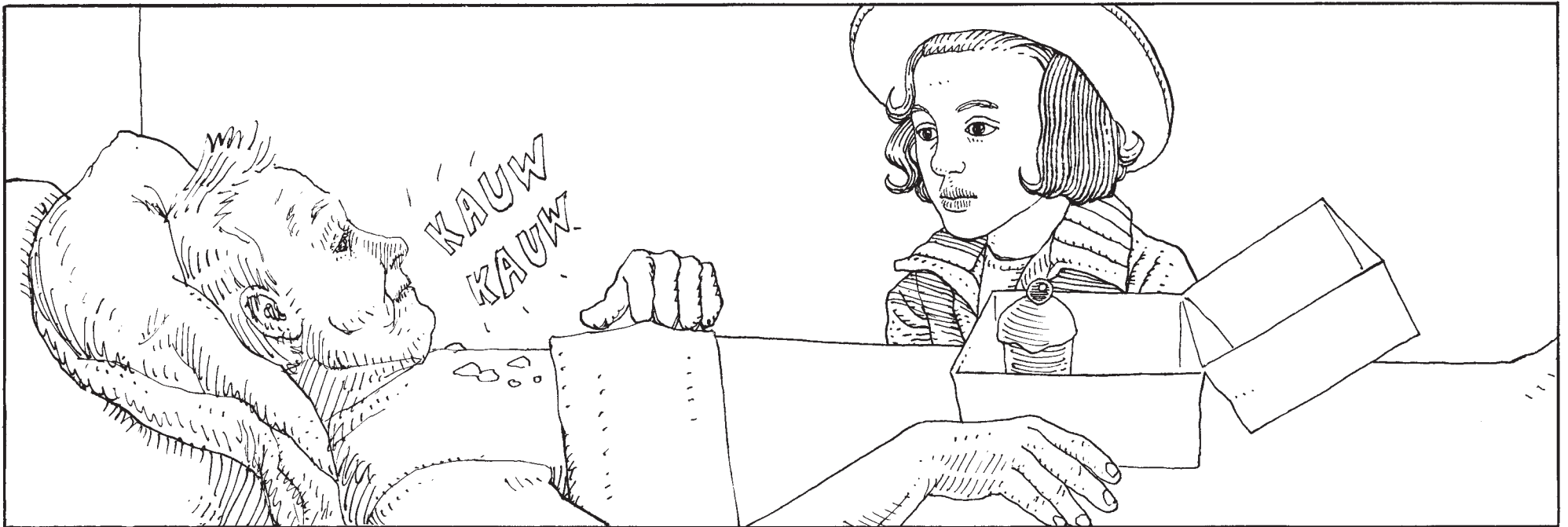
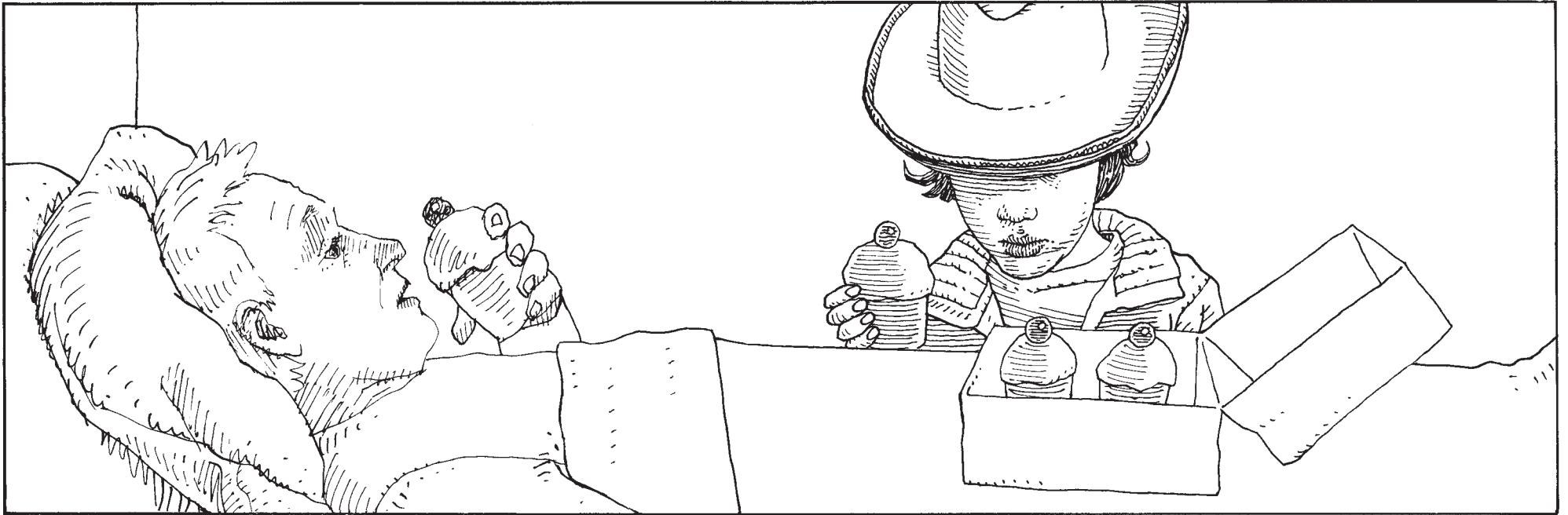
Er is nóg een beeld: Henri met zijn kleinzoon van negen jaar oud. De jongen zat in zijn cowboybroek op de rugleuning van de bank, een been boven op opa’s hoofd, het andere been zachtjes rustend op opa’s borst. Het jongetje blies in de loop van een klappertjespistool dat hij van Henri had gekregen, een oud model, maar net echt, ‘die nieuwe zijn nep’. Dat het niet zo goed ging met Henri Volante wist de jongen wel. Opa verloor zijn grip op de realiteit, dat had hij van meerdere kanten gehoord. Alleen in zijn jongenswereld van outlaw gangs, onheilspellende harmonicaklanken en duellen klokslag twaalf uur, was het nu lastig de vijand te kiezen. Er werd zijn opa groot onrecht aangedaan, maar wie moest er boeten? Toen Henri Volante was overleden, voelde ik achter de tekentafel precies dat dilemma. Een groot onrecht, maar geen idee tot wie ik me moest verhouden. Wie kon ik ter verantwoording roepen?

Misschien heb ik uiteindelijk op mijn eigen schaduw geschoten, dat kan. Wat kan ik zeggen? Altijd beter dan in je eigen voet.

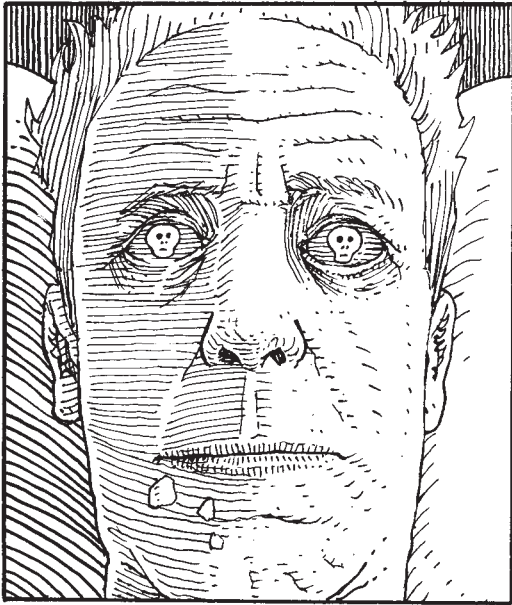

Met dank aan Rocco, mijn vader, Peter van den Hoogen, Stijn Aerden, Davy van der Elsen, Peter van Dongen, Willem Vleeschouwer, Theo van den Boogaard, Emanuel Wiemans, Jasper Henderson, Thomas Oerlemans, Silvana, Jan van Doorn, Tobias, Daan en Mathijs.

ISBN 978-90-290-9094-0

NUR 301

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld © Victor Meijer

Zetwerk & Lithografie DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

© 2017 Victor Meijer en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit prentenboek kwam tot stand mede dankzij bijdragen van het stimuleringsfonds voor de creatieve industrie en het Nederlands Letterenfonds.

**stimuleringsfonds
creatieve industrie**

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature